
2. Søndag i Advent

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

2. Søndag i Advent	4
2. SØNDAG I ADVENT	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

2. Søndag i Advent

2. SØNDAG I ADVENT

Prædikedag 2. SØNDAG I ADVENT

Prædikedato 08. december 1940

Prædiketekst Lukas 21,25-36

Prædikested Vedersø Kirke

Prædiken ID P081240-01

Kilde (Med Ordets Sværd, 75-81)

2. Søndag i Advent.

I vor fantasiløse Tid (Teknikken har overtaget Fantasien, og den kan jo slet ikke erstatte Profetien; Profetien skænker Synerne for vor evige Stræben; Teknikken virkeliggør, hvad dog ret beset er Fantasiens Død) — i vor fantasiløse Tid er der en Del Kristne, der ikke længere kan forestille sig Jesu Genkomst; skal der være Tale om en Dommedag, erklærer de, da maa det altsammen forstaas aandeligt; den vil finde Sted i Hjærterne; den sker ved den enkeltes Død. Hvilken fattig Kattepotelære! Helt anderledes, naar Jesus taler om Dommedag; da mærker vi Løvens Klo.

“Dit Rige komme! din Vilje ske, som i Himmelen saaledes og paa Jorden!” er de dybt forpligtende Bønner i Fadervor. Er der nogen Udsigt til, at de opfyldes? i totusind Aar har Kristenordet kæmpet sig frem over Jorden, og sommetider har det vel set ud til, at nu gik det en Smule opad med Menneskehedens Tankegang og Vandel; des frygteligere fulgte Faldet efter. Og dog er det vor Pligt at arbejde for, at den Tid skal komme, da Guds Planer med Jorden er virkeliggjort i en langt dybere Grad end hidtil i Historien, og det er vort Haab og ogsaa vor Tro, at dette Arbejde ikke blot holder det onde i Skak, men direkte trænger det. Ja, af og til ser vi for os Fremtidssyner af en Menneskehed, der færdes i langt inderligere Gudstro og langt renere Lykke, end Jorden endnu har vidst om. Men udryddet

det onde faar vi aldrig. Det er hedensk Lære, der vil bilde os ind, at vi her skal faa indrettet et Paradis. Det er kun i enkelte Øjeblikke, vi faar Lov at opleve Jorden som et Forklarelsens Bjerg, — i det store og hele er den ikke det Sted, hvor det lader sig gøre at bygge Hytter for os selv og Moses og Elias.

Nej, det onde har hugget sine Rødder alt for dybt i vor gamle Moder Jord til, at det er muligt at grave dem op. Kræften kan brede sig i et Legeme, saa ingen Kirurg, hvor mestersikkert han end fører sin Kniv, kan drage alle dens Grene og Rødder op, og Legemet ved til sidst ikke anden Maade at gøre det af med sin Fjende paa, end ved som Samson at følge med den i Døden. Saadan har Synden filtret sig ind i Jorden, saa der ingen anden Udvej er, end at de maa dø sammen.

Hvor vidt vi end kan have drevet det med Nedkuelsen af det onde, hen mod Afgørelsens Dag vil dette onde slaa ud i Lue. Dets inderste Opblussen skal give det Magt, som om det var Sejerherren. Da er det Timen for Jordens Dødskamp. Og da kommer Kristus igen.

Der er mange, der spørger: Er dette Tidspunkt ikke inde nu?

Der er vel en eller anden skjult Forbindelse mellem Sol og Maane og Stjerner og saa den Klode, vi beboer. Mars stod nær ved Jorden, da Krigen udbrød. Og har ikke Solpletter og Nordlys Sammenhøring med de grufulde Vintre, der har lammet os, maaske ogsaa med de Jordskælv, der ryster os? Folkene ængstes i Fortvivlelse over Havets og Bølgernes Brus, og Mennesker forsmægter af Frygt og Forventning om de Ting, som kommer over Jorderige. Andetsteds varsler Jesus, at I skal høre Krige og Rygter om Krige. — Folk skal rejse sig mod Folk og Rige mod Rige; og der skal være Hunger og Pest og Jordskælv her og der. Falske Profeter skal opstaa og forføre mange. Og efterdi Uretfærdighed vil være bleven mangfoldig, skal Kærligheden blive kold i mange. De stakkels frugtsommelige og de, der giver Die, i hine Dage!

Ja, saadan varsler Kristus, og vi synes jo: Jamen er det ikke netop et Referat af alt, hvad der sker omkring os i disse Aar? Og vi kan løfte Øjnene mod Skyerne og spørge næsten utaalmodigt: Herre, skilles Himlen ikke? Herre, kommer du ikke snart?

Men Kristi Kirke tager Afstand fra alle dem, der mener at angive Klokkeslet. Vi tror ikke paa dem, der faar særlige Aabenbaringer med Syner i Skyerne og lysende Kors paa Nathimlen.

Vi ved, at Jesus sagde: Men dette er kun Veernes Begyndelse. Vi ved, han sagde, at om den Time ved ingen, end ikke Sønnen, kun Faderen alene.

Og vi ved, han sagde, at den vilde komme pludselig som en Tyv om Natten.

Onde Tider er faret hen over Jorden før. Naar vi synes, disse er de værste, er det kun, fordi det nu er os, der oplever dem. Bølger af Krige, Jordskælv og Hunger og Pest og Vildskab har hærget iblandt os i andre Aarhundreder. Og Kristi Dag var ikke inde endda.

Maaske er Jorden ung endnu, og der ligger Aartusind efter Aartusind foran den.

Maaske er den ældende gammel og ved at danse sin Dødedans.

Vi ved det ikke, og stundom kan det ene synes os og stundom det andet.

Men som Kristne ved vi, at den ender ikke blindt.

For Vantroens Folk er Jordens Liv en Hundegalskab, snurrende rundt om sig selv. Og dens Ende er Rummets Frostdød eller Verdensekspllosionen, naar den støder sammen i bragende Lue med et andet Himmellegeme. For os Kristne er der en Guds skjulte Plan gennem al dens Galskab, og paa Tidernes Slutsten sidder Kristus og holder Dom.

Velsignede Tanke, at sidste Instans ikke er, hvad Folk mener, ikke er Historiens nøjagtig lige saa vilkaarlige Dom, ikke er det blaa Ingenting. Sidste Instans er Kristus, Guds Søn, Menneskesønnen.

Jeg ser paa det, der stabler sig op ved Samvittighedsløshed og Ryggesløshed og gør sig hovedhøjere end alle Folkene — og jeg ved, at hvor stort det end gør sig og bliver til, der er dog en Dommer over det. Lad det saa rase sin lille Tid, Retfærdigheden vil indhente det. Og jeg ser paa det i Verden ydmygede og ringeagtede, og jeg lider sammen med det og holder Lidelsen ud, fordi jeg ved, der kommer en Oprejsningens Dag.

Og mit eget Liv, min stykkevise Erkendelse af, hvad der er ondt og hvad der er godt i det, hvad der er Synd og hvad der er Sejr, hvor velsignet, at ingen jordisk Domstol skal fælde sin ubillige Dom derom, at jeg selv kan spare mig vanmægtige Forsøg paa at rede det ud, at Han vil dømme mig, Han, som jeg kalder min Frelser!

Hvordan det skal gaa til? Ingen Shakespeare har Fantasi til at tænke sig det. Men Gud er jo ogsaa større end Shakespeare. Det er mig nok at tro paa, at det *skal* gaa til.

For en 15-16 Aar siden stod jeg en perlende Sommermorgen i min Have, aldeles fortabt i Livets Dejlighed. Da hørte jeg paa eengang en underlig Tone i Luften, og jeg tænkte: Det skulde dog vel aldrig være Herren, der kommer igen.

Det viste sig nu senere hen, at Redningsbaaden ved Havet holdt Øvelse, og det var en Raket, der var fyret af. Men jeg hverken lo af mig selv eller skammede mig. Jeg havde faaet noget at vide om mig selv, jeg var glad for.

Og aldrig vil jeg glemme den Følelse af Lykke, der greb mig ved Muligheden for, at det kunde være Ham selv. Skønnere syntes jeg ikke, den skønne Sommermorgen kunde krones.

Og dog — paa den store Dag, naar Gravfolket træder frem for den Evige, lad os ikke nægte, at vi vil staa der med hamrende Hjerter, baade du og jeg.

Vil han fordømme os? bliver vi sendt ud til den venstre Side? Vi beder om, at det ikke maa ske. Vi beder om, at vi selv, vore kære, vort Folk maa bestaa for Menneskesønnen. Vi tør jo ikke tro paa, at alle skal frelses — det er Grækerdom mere end Kristendom. Men vi vil vogte vore Hjerter mod Svir og Drukkenskab og timelige Bekymringer, om vi dog kunde finde Vej for os selv og vore frem til den Frikendelse, Forsoneren vandt for Alverden. Vi vil vaage og bede til enhver Tid, for at hans Forbarmelse kan udstrække sig til Millioner flere, end vi nu tør tro. Vi ved jo, han har Plads nok til os deroppe; han er saa rig, at han har vel en Stjerne for hver Menneskesjæl, der har været til. Aah, om, naar Dommen er fældet over Menneskeheden, ingen Stjerner stod tomme!